

בתי המשפט

000289/02 א		בית משפט מחוזי חיפה	
26/06/2007	תאריך:	כב' השופטת ברכה בר-זיו	בפני:

בעניין: בני מחמוד עלי איברהים בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ה. דלאשה ואח' התובעת

נ ג ד

דלק - חברת הדלק הישראלית בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ברוך שטיימן ואח' הנתבעת

פסק דין

1. התובעת הגישה נגד הנתבעת תביעה כספית על סך 3,500,000 ₪ בגין הפרת הסכם, עשיית עושר ולא במשפט והפרת חוק ההגבלים העסקיים.
2. התובעת, בני מחמוד עלי איברהים בע"מ (להלן: "התובעת" ו/או "החברה"), הינה הבעלים של חלקה 2 בגוש 16969 באדמות דבוריה (להלן: "החלקה"). על החלקה בנויה תחנת דלק (להלן "התחנה"). התחנה הוקמה בשנות ה-80 על ידי מחמוד עלי איברהים ז"ל (להלן "המנוח"), אביהם של מנהלי התובעת.
3. הנתבעת, דלק חברת הדלק הישראלית בע"מ (להלן: "הנתבעת" ו/או "דלק"), הנה חברה בע"מ, העוסקת, בן היתר, בשיווק מוצרי דלק ובתפעול תחנות דלק.
4. ביום 26/09/83 נחתם בין התובעת לבין המנוח הסכם (להלן "ההסכם"), לפיו קיבל המנוח מאת הנתבעת זיכיון להפעיל את התחנה. בהסכם התחייב המנוח, בין היתר, לרכוש מאת הנתבעת, במשך תקופת ההסכם - 49 שנים, את כל מוצרי הנפט ולשווקם בתחנה. להבטחת ביצוע התחייבויות המנוח נרשם לטובת הנתבעת משכון על כל זכויותיו בתחנה, וכן על נכסי מקרקעין שלו.
5. בגין מוצרים שנרכשו מאת הנתבעת נצברו לחובת המנוח ו/או החברה חובות בסך 2,423,854 ₪ שמתוכם 798,024 ₪ בגין ריביות עבור התקופה שבין 10/04/03 עד 20/06/93. בגין חובות אלה הגישה הנתבעת בשנת 1994 בקשה למימוש המשכון שרבץ על בתיהם של חלק ממנהלי התובעת במסגרת תיק הוצל"פ 0311907946.

6. ביום 16/06/95 נחתם בין החברה לבין הנתבעת הסכם שכירות לפיו התחנה, על כל זכויות ההפעלה שלה, הושכרה לנתבעת לתקופה של 5 שנים, עד ליום 15/06/00. במהלך תקופת השכירות התחייבה התובעת לשלם לנתבעת את מלוא החוב, בסך של 2,423,854 ₪, וזאת בעשרה תשלומים. כמו כן התחייבה התובעת לשלם לנתבעת סכום של 490,000 ₪ כפיצוי בגין רכישת דלקים אצל חברות דלק אחרות בניגוד להסכם הזיכיון. בהסכם השכירות נקבע כי דמי השכירות החודשים יעמדו על סך של 40,000 ₪, בתנאי שהחוב ייפרע במועדים שנקבעו, אחרת יופחתו דמי השכירות החודשיים לסך של 20,000 ₪.

7. ביום 28/06/93 קבע הממונה על ההגבלים העסקיים מכוח סמכותו לפי סעיף 43(א)(1) לחוק ההגבלים העסקיים, כי הסכמי הבלעדיות בין שלוש חברות הדלק (פז, דלק וסונול) לבין מפעילי תחנות הדלק, הם הסדרים כובלים. שלושת החברות הגישו ערר על החלטה זו של הממונה. חברת פז וסונול הגיעו להסדר עם הממונה בשנת 1995 בעוד שהנתבעת הגיעה להסדר ביום 27/10/97. על פי ההסדר ישוחררו תחנות הקשורות לנתבעת בהסכמי חכירה לא מקובלים. תחנת התובעת נכללה במסגרת ההסדר. הכללים לשחרור תחנות הדלק שהיו קשורות בהסכמים לא מקובלים סוכמו בה"ע (י-ס) 469/98 דלק חברת הדלק הישראלית בע"מ נגד הממונה על ההגבלים (תק-מח 1/2001) 3669 (להלן: "פרשת דלק"):

"על פי כללים אלה נקבע, כי מתכונת ההתקשרות הקיימת בהסכמי אספקה בלעדיים בין חברות הדלק לבין תחנות התדלוק תבוטל ותומר במתכונת התקשרות חדשה. הסכמי האספקה הבלעדיים שייעשו במתכונת ההתקשרות החדשה יוגשו לאישור בית הדין להגבלים עסקיים כהסדרים כובלים, והממונה יהא נכון להמליץ בפני בית הדין על אישור הסכמים אלה, אם תקופות ההתקשרות הבלעדיות לא תעלנה על התקופות הבאות:

- i. שנה אחת – להתקשרות עם תחנה עמה החברה הייתה קשורה בעבר, ואשר השתחררה על פי ההסדרים עם הממונה.
- ii. שלוש שנים – להתקשרות עם תחנה קיימת עמה החברה לא הייתה קשורה בעבר כאמור בסעיף קטן א.
- iii. שבע שנים – לתחנה בה מתבצעות במימונה של חברת דלק עבודות שיפוץ ו/או חידוש ו/או שיפורים דומים בשיעור שלא יפחת מ-60% מעלות הקמת תחנת דלק דומה.
- iv. ארבע עשרה שנה – בהתקשרות עם חברת תדלוק המוקמת במימונה המלא של חברת הדלק."

8. בכתב התביעה טענה התובעת כי לאור ההסדר הנ"ל הייתה התחנה אמורה להיות משוחררת מכבלי ההסכם החל מיום 28.6.93 או לפחות בתום ההליכים בין הממונה לבין הנתבעת, כאשר לתובעת נודע על כך רק בדיעבד בשנת 1999. לטענתה, הנתבעת חייבה אותה במחירים מופקעים עבור המוצרים שרכשה, רימתה והטעתה את התובעת, תוך

שהיא מתנהגת בחוסר תום לב ומסתירה את עובדת קיומו של ההסדר המשחרר עם הממונה. עוד טענה כי בעקבות הליכי ההוצל"פ שנקטה הנתבעת למכירת בתי מנהלי התובעת, נאלצה התובעת להתקשר עם הנתבעת בהסכם השכירות, שלא היה לו כל הגיון כלכלי או עסקי ואשר הביא לגריעה בזכויותיה.

התובעת טוענת כי מאחר וההסכם לא היה חוקי – החוב שהיא חבה לנתבעת על פיו – בטל (החוב מורכב בעיקרו מקנסות שהוטלו על התובעת שלא כדין ואשר נועדו לאכוף התחייבויות בלתי חוקיות וחובות הנובעים ממחירי מוצרים מופקעים). לטענתה, גם הסכם השכירות פגום כיון שנחתם עקב טעות או הטעיה מצידה של הנתבעת והוא נגוע באי חוקיות מאחר ונועד להכשיר חובות שמקורם בהסכם בלתי חוקי. יתירה מזאת, התובעת טוענת כי הנתבעת הפעילה את התחנה באופן כושל וגרמה לתובעת הפסדים.

9. הנתבעת טענה בכתב הגנתה כי חלה התיישנות על חלק ממרכיבי התביעה, שכן התובעת מבססת תביעתה על עילת תביעה שהייתה ידועה לה עוד בשנת 1992, עת ניהלו הצדדים הליכים בבית המשפט המחוזי בתל אביב (ת.א. 1048/92). הנתבעת טענה כי המנוח חתם על הסכם הזיכיון מרצון חופשי, כאשר הוא מיוצג על ידי עורך דין וכאשר תנאי ההסכם נקבעו לאור ציפיות הצדדים ביחס לתחנה, כפי שהיו באותה עת. הנתבעת טענה כי לאור ההסדר עם הממונה שוחררה התחנה מחוזה האספקה ארוך הטווח שנחתם בין הצדדים, אך היא המשיכה להפעיל את התחנה מכוח הסכם השכירות – שקביעת הממונה וההסדר עימו לא התייחסו אליו. לטענתה, היא הסכימה לחתום על הסכם השכירות עם התובעת על מנת לאפשר לתובעת לסלק את חובה, וכאשר התובעת מודעת היטב להסדרים עם הממונה. הנתבעת דחתה את כל טענות התובעת באשר למרמה, הטעיה, חוסר תום לב והטענות בדבר בטלות ההסכמים ו/או החובות וטענה כי התביעה לוקה בחוסר תום לב.

10. בסיכומים צמצמה התובעת תביעתה אך ורק בקשר להסכם השכירות, ההתקשרות בו והנזקים שנגרמו לה בגינו. תמצית טענותיה בסיכומים הינה כי הוא נגוע באי חוקיות משנועד לעקוף את חוק ההגבלים העסקיים, תשמ"ח-1988, הוא נכפה על התובעת, תוך ניצול מצוקת מנהליה ונחתם על ידה בנסיבות שיש בהן הטעיה, מצג שווא חוסר תום לב.

בשים לב לאמור, יתמקד הדיון בפסק הדין בשתי הסוגיות הנ"ל – אי חוקיות הסכם השכירות ונסיבות כריתתו.

11. לטענת התובעת, מאחר והנתבעת הייתה מודעת לכך שהסכם הזיכיון הינו בבחינת הסדר כובל, היא דאגה לעקוף את חוק ההגבלים העסקיים ואת קביעת הממונה, על ידי כריתת הסכם שכירות והפעלה של התחנה. בנסיבות אלה – הסכם השכירות נוגד את הסדר הציבורי, נוגד את טובת הציבור כהגבלה פסולה על חופש העיסוק והתחרות שיש בו משום עוולה אזרחית בניגוד לחוק ההגבלים העסקיים.

12. לטענת הנתבעת הכרזת הממונה כי הסכמי הזיכיון הינם "הסדרים קובלים" נגעה אך ורק לסעיף הבלעדיות שנכלל באותם הסכמים ואשר העניק לחברת הדלק זכות לספק באופן בלעדי את מוצריה לתחנה ספציפית למשך שנים רבות והיא אינה מתייחסת כלל להסכמי שכירות ו/או הסדרת חובות בין צדדים להסכמי הזיכיון.

13. כבר בפתיח לפסק הדין בה"ע (ירושלים) 469/98 - דלק חברת נ' הממונה על ההגבלים . תק-מח 2001(1), 3669, עליו מסתמכת התובעת בסיכומיה , מציין בית הדין כי :

" בשנת 1995, במהלך הדיונים בפני בית הדין, הגיע הממונה להסדר עם חברות "פז" ו "סונול" לפיו הוסכם כי חברות אלה תבאנה לידי סיום את הסכמי הבלעדיות שבין לבין תחנות התדלוק, ותשחררנה את התחנות מהסכמים אלה, למעט תחנות החתומות על "הסכמי חכירה מקובלים". "הסכמי חכירה מקובלים" אלה נבדלים מהסכמי הבלעדיות האחרים לאספקת מוצרי הדלק, בכך שהם מעגנים את זכויותיהן של חברות הדלק כלפי בעלי התחנות, בעיקר זכות הבלעדיות, בדרך של הקניית זכויות קנייניות, לרוב זכות חכירה או חכירת משנה במקרקעי התחנות. לאור הסכם זה תיקן הממונה ביום 14.12.95 את קביעתו הראשונה, באופן שזו חלה רק על הסכמי האספקה הבלעדיים שבין חברות הדלק לתחנות התדלוק, שאינם הסכמי חכירה מקובלים (הסכמים אלה יקראו גם - "הסכמי הבלעדיות"). הסכמי החכירה המקובלים הוצאו מגדרה של הקביעה ולא נכללו עוד על ההסדרים שהוכרזו על-פי הקביעה כהסדרים קובלים. (להלן - "הקביעה המעודכנת")."

14. בדברים אלה יש תמיכה של ממש בטענות הנתבעת כי אכן ההכרזה על הסכמי הזיכיון כ"הסדרים קובלים" נבעה מהבלעדיות במכירת מוצרי הדלק ואין לה כל קשר לזכויות קנייניות כפי שבאו לידי ביטוי בחוזה השכירות בין הצדדים שבפני.

יתירה מזאת, גם בפסק הדין הנ"ל מתייחס בית הדין להגבלים עסקיים לעובדה שחברות הדלק התקשרו עם בעלי התחנות בהסכמי שכירות ארוכי טווח או הסכמים אחרים, שעדיין מקנים להם בלעדיות אך הוא קובע במפורש כי :

"מכל אלה עולה, ש"דלק", וכמוה חברות הדלק האחרות, לא אימצו את כללי ההתנהגות שנקבעו על דעתן בהסכמיהן עם הממונה, ולא נתנו ידן לגיבוש "תשתית ארוכת טווח לקיומה של תחרות בענף שיווק הדלק". כך נגוזה התקווה לבסס על יסוד הסכמים אלה הסדר כלל ענפי ארוך טווח אשר יתרום את תרומתו להתפתחות התחרות במקטע שיווק הדלק הקמעונאי. ודוק, אין באמור משום קביעה שדלק הפרה את הסדר דלק, שהרי הסדר זה לא מנע ממנה להנהיג דרכי שיווק אחרות ולא חייב אותה להיזקק ביחסיה עם תחנות התדלוק רק להסכמים במתכונת ההסכמים נשוא הבקשה. אולם אי הפרת ההסדר לחוד ואי השגת מטרותיו, לפחות ככל שהן נתפסו בעיני הממונה,

לחוד. מהבחינה האחרונה, ברור כיום שהסדר זלק לא השיג את מטרתו העיקרית ולא הביא ליישומם של כללי התנהגות תחרותית בשוק הדלק".

גם מעצם טיבו של הסכם השכירות ברור כי אין לראותו "הסדר כובל" כטענת התובעת שהרי הכרזה על בטלות הסכם בהיותו "כובל" נועדה למנוע פגיעה בתחרות ו (למשל – כפיית בעלי תחנות הדלק לרכוש מוצרים מספק יחיד) בעוד שהסכם שכירות מטבעו מתייחס לזכות קניינית ספציפית ואין בינו לבין תחרות ולא כלום.

לא זו אף זו – אלמנט נוסף שנלקח בחשבון על ידי הממונה הוא שההתקשרות בין חברות הדלק ובעל התחנות הייתה ארוכת טווח. בענייננו – הסכם השכירות נחתם לתקופה של 5 שנים בלבד – תקופה שהינה סבירה ואין בה כדי להעיד על קיפוח ו/או הסדר כובל.

15. מכל האמור – אני דוחה את טענת התובעת לפיה הסכם השכירות הינו בלתי חוקי ו/או כי נועד לעקוף את החלטת הממונה בדבר ביטול הסכם הזיכיון ו/או כי הוא נוגד את הסדר הציבורי, נוגד את טובת הציבור כהגבלה פסולה על חופש העיסוק והתחרות שיש בו משום עוולה אזרחית בניגוד לחוק ההגבלים העסקיים.

16. לאור קביעתי זו – ממילא היה מקום לדחות את תביעת התובעת. יחד עם זאת, אני סבורה כי דין טענות התובעת בכל הנוגע לנסיבות ההתקשרות בהסכם השכירות – להידחות גם לגופו של עניין.

17. ראשית, אין מחלוקת כי בעת חתימת הסכם השכירות בין הצדדים ידעה התובעת על דרישת הממונה לקבוע כי הסכם הזיכיון הנו הסדר כובל. רצתה התובעת לתבוע בגין הנזקים שנגרמו לה בשל הסכם הזיכיון היה עליה להגיש תביעה בה היא תוקפת את הסכם הזיכיון וזאת, לפני תום תקופת ההתיישנות (וראה למשל ת"א (נצרת) 666/97 - אחמד נסאר נ' "דלק" חברת הדלק הישראלית בע"מ. תק-מח 2005(1), 6921).

18. אין גם מחלוקת כי התקשרות התובעת עם הנתבעת בהסכם השכירות נבעה, בעיקרה, על מנת להסדיר סילוק חובות התובעת ומנהליה לנתבעת, ואולם, בכך אין די על מנת להוכיח כי המדובר ב"כפייה", כאמור בסעיף 17 לחוק החוזים (כאשר כל טענת התובעת, כאמור בעדותו של מנהל התובעת היא כי "היה לחץ של החוב והתביעה של המשכון").

התובעת מפנה בסיכומיה לפסק דינו של כבוד השופט חשין בע"א 1569/93 יוסי מאיה נגד פנפורד, פ"ד מח(5) 705, שם נקבע כי :

"לחץ כלכלי בלתי ראוי הינו תנאי הכרחי לקיומה של כפייה מקנה זכות, אך אין די בו.

אותו לחץ חייב אף שיהיה בעל עוצמה המקדיחה תבשיל. מבחן עוצמתו של הלחץ הכלכלי מצטרף אל מבחן איכותו של הלחץ, ואשר בנסיבות בהן מתקיימים שני המבחנים כאחד נכיר בכפיה בת פועל משפטי על פי סעיף 17 לחוק החוזים. ומה תהא עוצמתה של כפיה כדי שנכיר בה כבת פועל משפטי? המבחן המקובל לקביעת עוצמתו של הלחץ יימצא בתשובה לשאלה אם הייתה לצד התם חלופה מעשית סבירה שלא להיכנע לאותו לחץ.

ואולם, בענייננו, "הלחץ הכלכלי" שרבו על מנהלי התובעת משמעותו האיום במימוש זכויותיה של הנתבעת להבטיח תשלום חובה בדרך משכון. התובעת ומנהליה הסכימו במפורש להעמדת הביטחון הנ"ל והם אינם יכולים להתנער ממילוי התחייבותם בטענה כי קיום ההסכם וההתחייבויות שלקחו על עצמם מכריחים אותם להיכנע לאותו לחץ. דווקא מימוש המשכון מהווה "חלופה מעשית סבירה שלא להיכנע לאותו לחץ", כאשר הדבר מקבל משנה תוקף כאשר עסקין בבוטחה קניינית מהסוג שהעמידו המנוח והתובעת לנתבעת.

19. גם הטענה כי הנתבעת נמנעה מלהודיע לתובעת על ההליכים בפני הממונה – דינה להידחות שהרי הוכח כי התובעת הייתה מודעת להליכים אלה בשלב ההליך בבית המשפט המחוזי בתל אביב, לכל המאוחר בשנת 1992, ובכל מקרה קודם לחתימת הסכם השכירות. בכך יש גם כדי להביא לדחיית טענת התובעת לפיה הסכם השכירות נחתם עקב טעות ואו הטעיה ואו כי הנתבעת הפרה את חובת תום הלב.

יפים לענייננו גם דברי כבוד השופט טירקל ב רע"א 2413/02 - לוקרנו חברה להשקעות בע"מ נ' קבוצת כנרת -אגודה שיתופית חקלאית בע"מ ואח'. פ"ד נח(2), 889 :

"לדעתי עומדת נגד המשיבות, תהא אשר תהא דרך הפרשנות המשפטית, מניעות כפולה: הן מחמת הזמן שחלף והן מחמת חוסר תום לב. אשר למניעות מחמת הזמן שחלף מצאנו שלעיתים יש בהשתהות בפנייה לבית המשפט משום שימוש לא נאות בזכות התביעה הנתונה לתובע ופגיעה בציפייה הלגיטימית של הנתבע שלא להיתבע - שימוש המגיע כדי ניצול לרעה של ההליך השיפוטי..... אשר למניעות מחמת חוסר תום לב אביא מדברים שנאמרו בפרשה אחרת שבה נדונה שאלה דומה:

" - - - תקנת הציבור מחייבת, בראש ובראשונה, שאדם יכבד הסכם והתחייבות, שקיבל על עצמו ברצון חופשי, בידיעה ברורה ובהבנה מלאה של העסקה. המערערים דן עשו ככל אשר לאל ידם כדי לפגוע ביסוד מוסד זה של כיבוד החוק, ומשכלו כל הקצין, ודבר זה לא עלה בידם, טרחו ומצאו, כי ההסכם דן נגוע הוא באי-חוקיות - - - התנהגות זו של המוכרים, שעושים מעשה זמרי ומבקשים שכר כפנחס, מחייבים את בית המשפט במשנה זהירות בבואו לדון

בטענותם זו בדבר אי-אכיפת החוזה".... די לי בטעמים אלה כדי לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שביטל את פסק דינו של בית משפט השלום ופסק לזכותן של המשיבות, כדי לדחות את תביעתן".

מכל מקום, אם אכן נחתם הסכם השכירות תחת לחץ, דבר שלא הוכח בענייננו, הרי שהיה על התובעת להגיש תובענה לביטול הסכם השכירות במועד מוקדם יותר ולא כעבור שש שנים מיום החתימה על הסכם השכירות.

ברע"א 2059/98 - וולטה יצוב קרקע בע"מ נ' P.R.S. ת.ק-על 98(3), 390 נאמר על ידי כבוד השופט אריאל :

"משאני חרד למגמה ההולכת וגוברת של בעלי-דין להתחמק מקיום חוזים, בכל דרך שהיא, בבחינת: "חוזה-לך ברח", מצאתי לנכון להוסיף מילים מספר. "קדושת החוזה", או "קדושת חופש החוזים", כבר, כנראה, הולכת ומאבדת את קדושתה, על מזבח האיזון, בין עקרון זה לעקרונות חברתיים כלכליים ואחרים, ואולי ניתן עוד להחזיק, במידה כל שהיא, ב"חופש החוזים". משצד אינו שבע רצון מתוצאות ההסכם אליו הגיע בעל-פה או בכתב, הוא מנסה להתנער ממנו, בעזרת בית-המשפט, אף-על-פי שהוא חייב בקיומו ובביצועו של ההסכם בתום לב, בתואנות שונות כשהוא מנסה להיעזר בטענות מאי-גמירות דעת וטעות ועד לטענות בדבר אי-אפשרות קיום ואכיפתו של ההסכם או מנסה למצוא את מפלטו בטענה של "תקנת הציבור", או כמו כאן בטענה של "הסדר כובל", במסווה של תום לב, כביכול, להפרת ההסכם, במקום לקיומו. לדידי, הטענה האמורה, בענייננו, בעניין "ההסכם הכובל", אכן נטענת בחוסר תום-לב, כדי "לברוח" מהתחייבות, בעוד נושא ההסכם אינו נכלל בגדר "הסכם כובל". מה עוד שמדובר בתקופה קצרה, ש"לא לעסוק במשך 12 חודשים..." חרף התמורה המספיקה, אם לא הנדיבה, שבגינה באה התחייבות זו".

כבוד השופט טירקל הצטרף לאמור, באומרו :

"בפסק דיני החולק בע"א 6222/97 טבעול (1993) בע"מ נ' מדינת ישראל ושרף הים בע"מ (טרם פורסם), שאותו הזכיר השופט מצא בפסק דינו, עמדתו בהרחבה על שיקולי המדיניות שראוי כי ינחו אותנו בסוגיות כגון זאת הנדונה. ציינתי, בין היתר, כי בסוגיות כאלה יש להעדיף שיקולים של תום לב, הגינות ויושר על פני ההגנה על התחרות, באומרי:-

"כאשר מניחים על כף המאזניים האחת את מניעת הפגיעה בתחרות החופשית, שמטרתה לפתח את המשק הלאומי, ועל כף המאזניים השנייה ערכים

מוסריים שעליהם אנו מבקשים להשתית את החברה שבה אנו חיים, אין לי ספק שהכף השנייה מכריעה את הראשונה. אם הברירה היא בין חברה עשירה, אך חסרת ערכים, לבין חברה דלה, שערכים על דגלה, אני בוחר בשנייה. אם עומדת התחרות מול אמיתו של החוזה, אמת עדיפה".

וכאמור, אני סבורה כי דברים אל היפים לענייננו.

20. ואם לא די בכל אלה הרי שסעיף 20 לחוק החוזים קובע כי :

"ביטול חוזה יהיה בהודעת המתקשר לצד השני תוך זמן סביר לאחר שנודע לו על עילת הביטול, ובמקרה של כפיה – תוך זמן סביר לאחר שנודע לו שפסקה הכפיה."

בענייננו, טענת התובעת לעניין הכפיה הועלתה לראשונה כ-5 שנים מיום חתימת הסכם השכירות.

יתירה מזאת, התובעת לא הביאה כל ראיה כי יש משום קיפוח ו/או פגיעה בתנאי הסכם השכירות, כאשר מעדותו של מר לוינסון מטעם הנתבעת עולה דמי השכירות ששולמו לתובעת עלו על המקובל בשוק.

התובעת גם לא הביאה כל ראיות, פרט לאמירה סתמית, אודות היקף המכירות הראוי, מה עוד שברי כי לנתבעת עצמה היה אינטרס כלכלי מובהק במיקסום מכירותיה ולא מצאתי כל הגיון בטענות התובעת לפיהן היא לא עשתה כן.

21. מכל האמור – אני דוחה את התביעה.

התובעת תשלם לנתבעת שכ"ט עו"ד בסך 50,000 ₪ ומע"מ.

ניתן היום י' בתמוז, תשס"ז (26 ביוני 2007) בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

ברכה בר זיו 54678313-289/02

ב. בר-זיו, שופטת